

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

ГОДИНА VI

БРОЈ 8

ФЕБРУАР 2008.

ОСМА ГОДИНА РАДА УДРУЖЕЊА

Шестог октобра 2000. године, генерација матураната параћинске гимназије из 1950. године, славила је педесетогодишњицу матуре. Због тадашњих догађаја, овај јубилеј смо прослављали у Београду, а скупило нас се тридесет шест. У изузетно пријатној атмосфери протичало је време и скоро свако од нас присутних испричао је по неки догађај или догодиштину из ђачких дана. Емоције су расле и скупина ветерана на прагу осме деценије живота, била је раздрагана и пуна животне енергије. Договорено је да се чешће виђамо, али је након недељу дана на наредни састанак дошло нас десетак. Том приликом пет другара и то: Бранко Радовић, Борко Качунковић, Мика Радосављевић, Власта Матејић и ја Момир Стефановић, дошли смо на идеју да окупљамо више генерација, заправо све оне који гаје исте емоције и формирано удружење Параћинаца и пријатеља Параћина. У том циљу радили смо предано и енергично са жељом да у овом свету, који се отуђује од човека и осуђује човека од човека, створимо место где ће бити топло и лепо.

Наш друг Бранко Радовић, својом легендарном систематичношћу, упорношћу, истрајношћу и стрпљењем изнео је највећи терет, градећи као архитекте наше друштво, коме је правно-административну основу и облик део наш искусни друг Мика Радосављевић – судија, а ми остали смо помагали тамо где и када било потребно. И Удружење је рођено.

Младицу храста требало је однеговати, сачувати и унапредити, да се ужили и стекне снагу и одоли

невременима која долазе. У томе су здушно помагали Предраг Милојковић, Милан Симић, Добривоје Матовић-Мата, који нам је дао уточиште на адреси своје агенције TOP-TURS. Велики допринос су дали Бранко Куцина, Дита Јелић, Роска Стеиковић и други, који су се прикључивали нашем Удружењу.

Удружење је опстало и живи у вртлогу збивања кроз које пролази друштво и земља Србија, благодарећи стриктном спровођењу Статута и принципа, да политици нема места унутар Друштва, јер је око нестраначко удружење грађана, чији су циљеви: развијање дружељубља и солидарности, неговање историјских и културних вредности и традиција родног краја, учествовање у свим активностима од значаја за културни друштвени и привредни развој завичаја.

Састанци Удружења су били и морају бити место на коме ће позитивна енергија усмерена на афирмацију истог, и позитивног и подстицајног на животну радост.

Наш нови председник Пера Живановић поседује пре свега љубав, а потом систематичност, упорност и стрељење, што је допринело напретку Удружења, повећању броја чланова и њиховом подмлађивању. Уколико ново и младо чланство очува фундаменталне, и крог седам година провераване принципе и осавремени их новим идејама, успе и дуговечност Друштва су загарантовани

Уз најлепше жеље

Др Момир СТЕФАНОВИЋ

**Свим Параћинцима и пријатељима Параћина
чесћишамо Нову 2008. годину и насћуујајуће иразнике**

Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина

БЕКЕНД ПАРАЛЕЛА

Удружење Параћинаца и пријатеља у Београду помно прати шта се значајно и занимљиво догађа у њиховом родном или сродном месту. Вести долазе до чланова изворном речју на организованом окупљању последњег уторка увече у Ресторану „Парк“, праћењем локалних медија, телефонским контактима са рођацима и пријатељима, па и електронском поштом.

Тако је до нас стигао и децембарски број *Билтена* општине Параћин, који ми са задовољством и занимањем читамо и коментаришемо.

Тако је потписник ових редова са великим занимањем прочитао и чланак господина Томислава Ђокића: *Српски језик чувају Кинези*, у рубрици *Паралеле*.

На почетку свога краћег коментара, који ћу овде изнети, желим да честитам господину Ђокићу на покретању дела јавности на размишљање о овом језичком питању.

Овом својом „Бекенд паралелом“, желим да започнем малу полемику о овом и сличним питањима чији је крајњи циљ очување чистоте (и лепоте) српског језика.

Никоме није непознато да у сваком живом светском језику постоје бројне речи (и изрази) које су интернационалне и које су се адаптивно одомаћиле. Постоје и туђице које носе печат историјских збивања у смислу окупација, пресељења народа, па чак и нестајања појединих култура и цивилизација. Зато је врло тешко у многим случајевима, и поред поуздане етимолошке и ономастичке методе, тачно утврдити порекло многих од тих речи.

Овим потешкоћама треба додати и свестн напор појединих центара моћи који из сопствених интереса преправљају научне чињенице. То је посебно уочљиво у језику.

Познато је да историју пишу победници. И историјске неистине имају рационално објашњење за своје постојање. Али се на језик много теже врши „притисак“ и репресија. Језик је жив организам који има свој „генетски код“ и ако савремена наука доприне револуцији у читању и праћењу генетског ланца, наука о језику ће забележити највећа „померања“... Поклопиће се биолошка сродност народа која ће указати на правце развоја језика.

Нас, у овом случају, толико не занима то питање, али ни питање које покреће господин Ђокић, не може се посматрати изоловано...

Туђица „Ѣао“ се, попут многих скраћених речи из других језик, „укоренила“ у мери у којој се и телевизија одомаћила у нашим домовима. „Бас“ и „Бус“ нису увезени са западним моделима возила за превоз путника, неко са изучавањем енглеског језика, као да то не треба да буде привилегија образованих људи којима је то по-

треба, него обавеза и оних који основну школу уче, јер је по закону обавезна.

Ако нисмо у стању да се одупремо најезди туђица са тв. екрана, као свесни људи морали бисмо да на телевизији запошљавамо водитеље и да доводимо госте који добро познају свој језик и имају изграђену свест о нужности његовог очувања. Очигледно да нису довољне појединачне емисије из ове области које се, ту и тамо, повремено појаве на „јавном“ сервису.

Српски језик је – аутохтон. А то значи изворан, творачки, неовисан, са великом традициом и давнашним пореклом.

Да није тако не би се у најстаријим списима на свету, индијским „Ведама“ сретале на хиљаде речи и појмови које су готово истоветне са данашњим српским речима. Не би се СВИ чланови породице и родбине у „Ведама“ називали исто као у савременом српском језику. Не би се очувале речи Дунај, Сава, Панонива, Тимок, Морава, Равна гора, Дрвар, Котор, Загоре, Хомољ, Лакат, Расол итд. у изворном облику једино у српском језику...

Да није тако не би на вратима изнад гробнице Господа нашег Исуса Христа српком ћирилицом и српским језиком некад било написано „Ови народи су већни“...

И на крају да се окренемо поздраву из савременог талијанског језика који се одомаћио код нас као да је донет са „досељавањем“ Словена на Балкан. У време нашег наводног досељавања реч „Ѣао“ није ни постојала. У „оптицају“ је још увек био латински поздрав „Аве“ (Цезаре). То је био поклич великом императору, правом божанству.

За то време „млађани Срби“ слове: „Помож' Бог“, „Бог помог' ал“, „Уз помоч Боз'ју“ и сл.

Тек пошто су Талијани преузимали лагано од Венецијанаца (Млетака) реч *ciacola* (ѢаѢола) – брбљати, чаврљати, Ѣакулати (!?), па је „скратили“ на „Ѣао!“ – здраво!, опет преко венецијанског облика *ciao* – слуга покорни, роб (како и не би цичао и јаукао кад је роб?), дошли су до поздрава „Ѣао“, а Срби до – „Здраво!“.

Зато нек су здраво и весело били и они који се поздрављају и са „Ѣао“ и са „Здраво“, али би макар ваљало знати да Срби имају традиционални, изворни, поздрав: „Помаже Бог!“ и „Бог ти помогао!“, који је прво уступио место грађанском, „интелектуалном“ поздраву (преко француског „Бон жур“, енглеског „Гуд Монинг“, немачког „Гутен таг“) – Добар дан, а касније у Здраво!

И на крају, језик и не треба „скривати под суд“, него га „износити на видјело“ не би ли се свет научио из ког језика извиру речи као из извора вода.

А воду коју ћеш пити, не треба – мутити.

Љубиша Д. ЈОВАНОВИЋ

УДРУЖЕЊЕ ПАРАЋИНАЦА И МОДНА РЕВИЈА

Крајем 2007. године, 27. новембра, одржан је редовни састанак параћинаца и пријатеља Параћина, који се одржава сваког последњег уторка у месецу, у ресторану „Парк“ код Калемегдана, али овог пута заједно са модном ревијом.

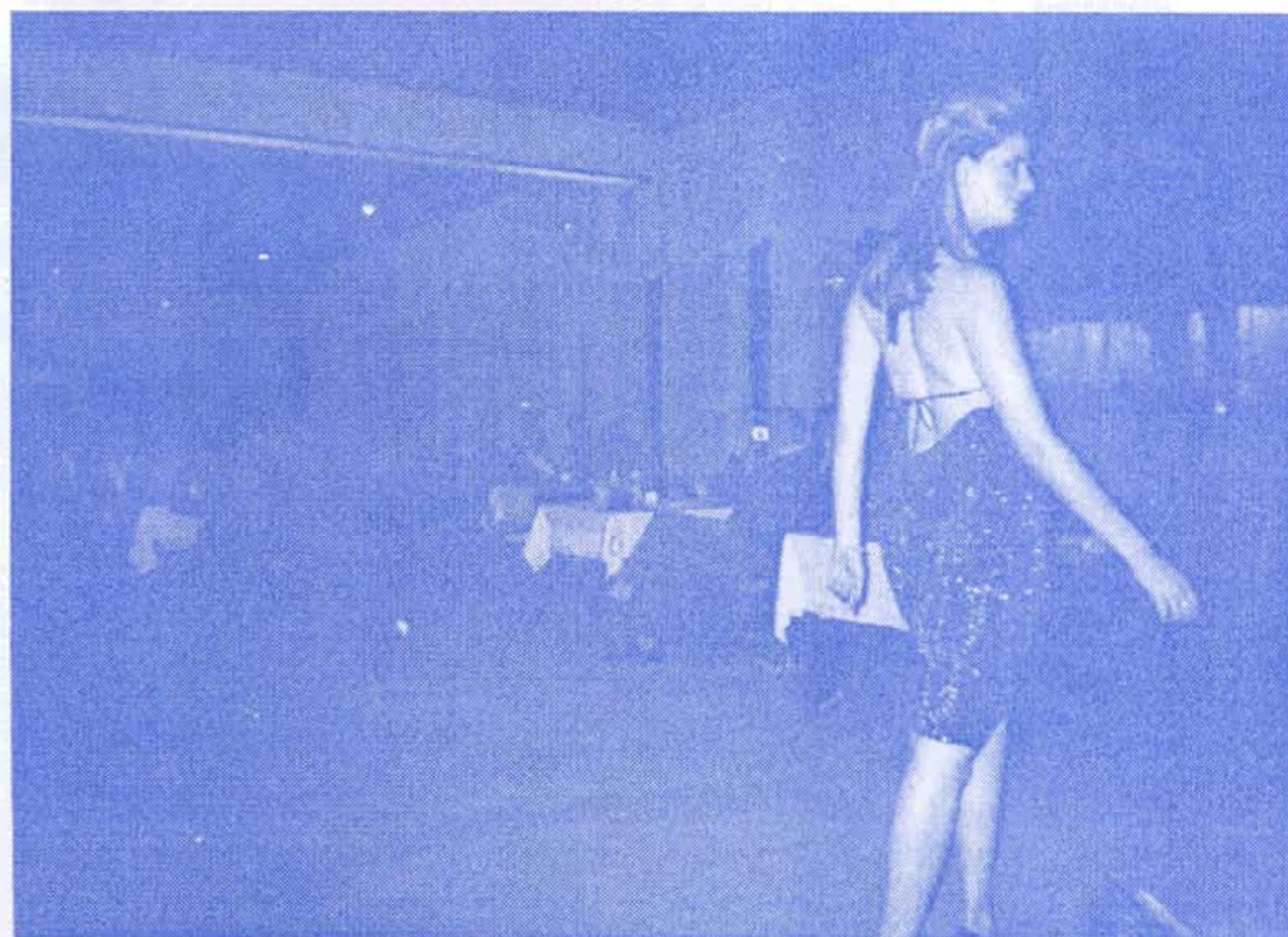
Из родног места, дошла је те вечери, група младих девојака, које је довео Слободан Ивановић, писац и културни радник из града на реци Црници, које је предводила власник модне куће Соња Денчић. Оне су показале модне новитете а представљање је трајало око два сата, уз буран аплауз свих присутних.

Вече је протекло као и увек и пријатној атмосфери а све присутне, на почетку је поздравио Пера Живановић, председник Удружења параћинаца и пријатеља Параћина. Он је рекао:

„Дозволите ми да вас поздравим у име Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина, чији сам ја председник, у име председника Скупштине удружења господина др Момира Стефановића, који је одсутан из здравствених разлога, и због тога му је веома жао што не учествује у овом дружењу, али је вечерас звао телефоном и замолио ме да свим присутним пренесем његове срдачне поздраве.

Драго ми је да смо се вечерас окупили у оволиком броју, што даје прави смисао нашег постојања и нашем дружењу. Жеља нас организатора и оних који су нам се придружили и придружују се непрекидно у све већем броју, да се дружимо и да нам у том дружењу буде пријатно и лепо. А пријатно и лепо нам је када се окупимо у што већем броју, као што је то сада, и када нам дођу и наши Параћинци који живе у нашем завичају. Ово је сада таква прилика, јер су нам у госте дошли Соња Денчић, Слоба Ивановић и њихове сараднице и сараници и они нам вечерас увеличавају и улепшавају дружење, нашта смо им ми неизмерно захвални. Наравно са њима су и репортери телевизије Канала М, који ће ово дружење овековечити, али и омогућити да ово дружење виде и они који нису могли вечерас да буду са нама.

Атмосфера на оваквим нашим сусретима је увек срдачна, неформална, присна и радосна. Таквој атмосфери сви подједнако доприносима, а до сада су предњачили наши сениори Момир Стефановић, Невена Теокаревић, Мика Марић, Бранко Радовић, Брана Димитријевић, Лазар Марић, Борко Качунковић, Дита Јелић Роска Ристић-Станковић, Бранко Куцина и многи други који су заслужили да се помену, али их молим да ми због тога не замере, јер их Хвала Богу има доста, а сви су веома заслужни што ово удружење и постоји.

Овога пута-вечерас-као што видите, предњаче млади, почев од наших гошћи па преко свих присутних младих чланова удружења. То је свима сигурно изузетно драго. Успели смо ако ово Удружење, које је почело од сениора, које сам већ навео и које нисам навео, траје преко нас Јелке, Анђелке, Надице, Мире, Пере, Верице, Снежане и многих других, као њихових следбеника, а наставља се преко Јелене, Сање, Радице, Саше Данијеле, Милана Марка, Милоша и свих других девојака и младића, присутних вечерас и они који ће убудуће бити присутни и наставити ова наша започета дружења на оваквим и још лепшим састанцима Параћинаца у Београду.

Молим ВАС, све присутне, да се аплаузом захвалимо нашим гостима, без обзира што ће они својим програмом на крају од нас и сами измамити громке аплаузе.

Хвала вам, још једном, што сте дошли, желим вам лепо и пријатно дружење.“

Јована Филиповић, једна од манекенки, рекла је да је врло срећна што је међу својим земљацима.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина, постоји осам година. Рекли смо већ, састанак се одржава једном месечно а на њему учествују и писци, како из Београда, тако и из Параћина, па чак и из наше дијаспоре. Тако су прошле године гостовали песници из Канаде, Катарина Костић и Првослав Вујчић, који је чак посветио и једну песму Параћину.

Удружење има и своје гласило, „Параћинац“, који излази – кад се скупе паре.

Следећи састанак ће се одржати 25. децембра а ми верујемо да ће он носити новогодишње обележје.

Александар КОРБУТОВСКИ

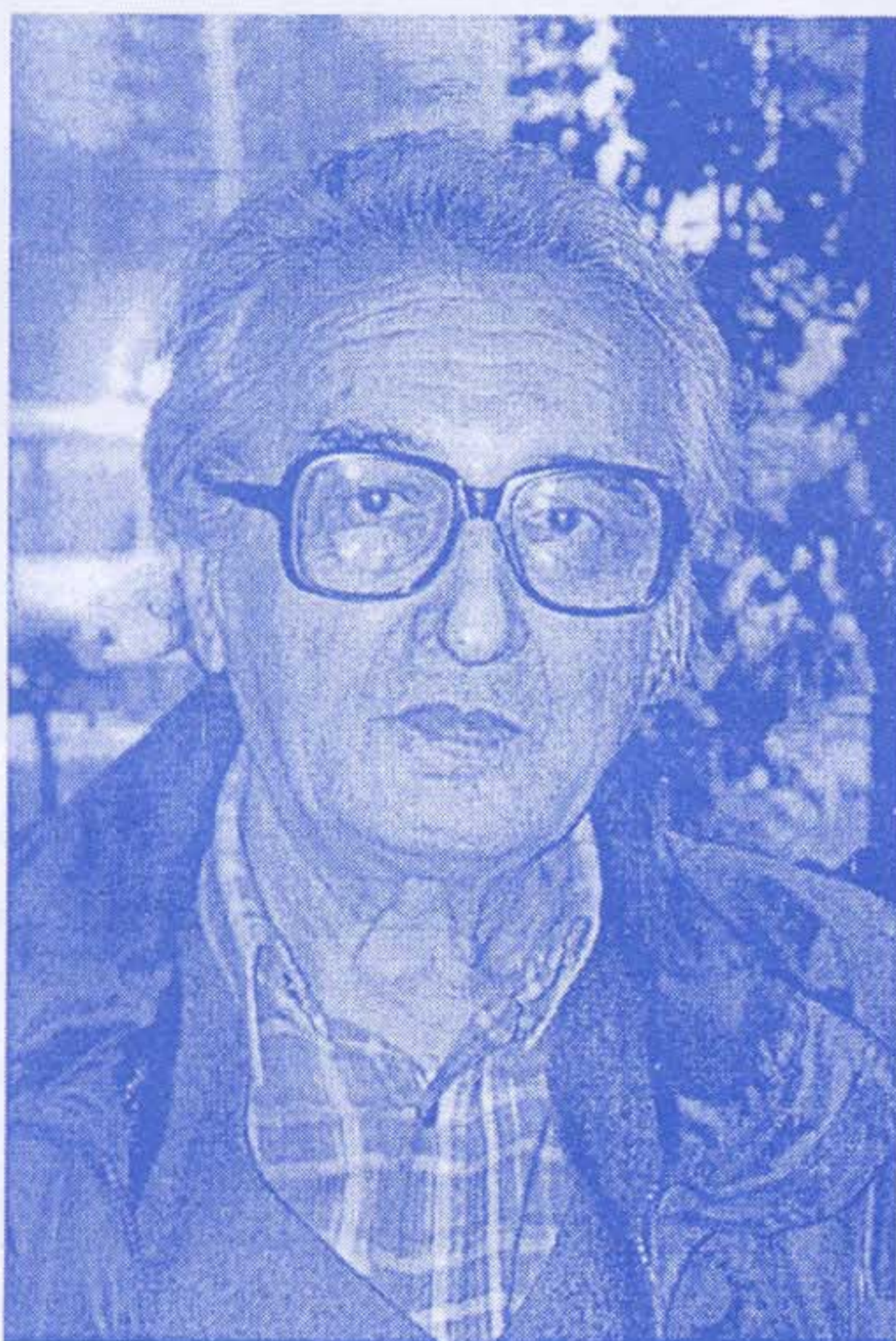
БРАНКО РАДОВИЋ, дипл. инж. арх. 1931 – 2007.

УДРУЖЕЊЕ
ПАРАЋИНАЦА И ПРИЈАТЕЉА
ПАРАЋИНА

УДРУЖЕЊЕ
ПАРАЋИНАЦА И ПРИЈАТЕЉА
ПАРАЋИНА

Dipl.ing.arch. Бранко Радовић
Утемељивач

Додељује ову

П О В Е Љ У

Поводом петогодишњице удружења у знак захвалности и признања за неизмеран ентузијазам и енергију уграђене у темеље при оснивању и са којима је у протеклих пет година као председник водио удружење.

Dipl.ing.arch. Бранку Радовићу

Београд 6.окт.2006 год.

У име предлагача
Prof.Dr.Властимир Матејић

председник скупштине
Prim.Dr.Момир Стефановић

Бранко Радовић рођен је 1931. године у Ђаковици у чиновничкој породици. У време Другог светског рата породица Радовић се настанила у Параћину, где је наш Бранко, као један од најбољих ђака генерације, матурирао 1950. године. У веома тешком, послератном, нашем ђачком животу, Бранко се истицао као добар друг и пријатељ свима, не само школски другови већ и његови горњемалцима где је становао, али у другима. Већ тада је постао омиљен и вољен.

Године 1950. уписује се на Електротехнички факултет, али као човек наклоњен техници, а још више уметности прелази на Архитектонски факултет у Београду који је успешно завршио.

Радну каријеру почиње у Заводу за комуналне послове и урбанизам у Параћину, а наставља у Заводу за урбанизам и пројектовање у Светозареву. Убрзо прелази у Београд где веома успешно ради у Железничком институту и Институту за хемију, технологију и металургију. Најзначајније резултате остварује у предузећу ПРОЈЗАВОД из Београда, где је својим радом оставио дубоке корене, а истичу се његова архитектонска и урбанистичка решења:

– фабрика ДИЈАМАНТ – Зрењанин,

- фабрика сокова „МАХАЧКАЛИ“ – Дегастан – Русија,
- Спортски центар Ф. К. „Партизан“ – Телеоптик, Земун,
- фабрика сирћ. киселине и алкохола, Црвенка и др.

Његов успон у струци био је сталан, од младог ентузијасте, преко одговорног и главног пројектанта до директора великих пројеката.

Бранку је био својствен и друштвени рад и на том плану је оставио неизбрисив траг. Он је један од иницијатора и оснивача Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина и његов први председник, а исто се односи и на наш лист „Параћинац“, у коме је активно учествовао са изузетно садржајним актуелностима, везаним за наш Параћин.

Ово сећање не би било комплетно ако не би истакли да је Бранко Радовић био човек изузетног формата, искрен, поштен, карактеран, достојанствен, узорног понашања и господског држања, па су ту због свега наведеног, сви који су га познавали изузетно поштовали и волели.

Са посебним пијететом и захвалношћу што си био са нама, одајемо ти пошту, драги наш Бранко

Чланови РЕДАКЦИЈЕ

СЕЋАЊЕ НА ЈЕДАН ПЛЕМЕНИТИ ДОГАЂАЈ У ПАРАЋИНУ ПРЕ 80 ГОДИНА

У листу ПОЛИТИКА, 11. новембра 1927. године је чланак о једном племенитом догађају, који преносимо у целини

ОСВЕЋЕЊЕ СПОМЕНИКА БОРЦИМА ПАЛИМ ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ ПАРАЋИНА

Свесрдним заузимањем одбора Кола Српских Сестара у Параћину и уз помоћ појединих параћинских корпорација у порти цркве параћинске подигнут је споменик са костурницом мајору Марку Павловићу, команданту трећег батаљона другог пешадијског пука моравске дивизије и још тринаестиорици официра и војника, који су пали у одбрани Параћина. Они су у порти бии привремено сахрањени. Сад су њихове кости положене у костурницу.

Костурница и украси у виду граната који је ограђују израђени су од шареног бетона, а велики споменик од црног мермера на коме је с лица видно истакнут лик погинулог мајора Марка и урезана златним словима имена свих оних познатих, који се преносе у ову костурницу. После њихових имена урезан је златан шлем, а испод зега укрштена пушка са сабљом окићеном жироним и маслиновим венцем.

На наличју споменика урезан је такође златним потезима крст уоквирен венцем а испод тога натпис: „Херојима који падоше при ослобођењу Параћина 1918. године споменик подиже, помогнуто од грађана, Коло Српских Сестара, 1927. године“.

Пред спомеником изграђена црква у минијатури, у којој ће се припаљивати свеће, а позади је постављен један елегантн свећњак са лепо украшеним кандилом.

По свршеној служби у цркви, ђаци артиљерске подофицирске школе у Ћуприји пренели су ковчег палих хероја на исповедаонице на олтар и онда је отпочео парастос, коме су присуствовали велики жупан моравске области г. Мирослав Динић, итасланик Министарства Војног и артиљеријски потпуковник г. Александар М. Митровић, командант дивизиона из Ћуприје, потпуковници г. Ђока Ђорђевић, шеф одсека географског института, Ђорђе Терзић командант 19. пешадијског пука са госпођом, гђа. Милка удова мајора Марка Павловића, г. Ђока Петковић народни посланик, поглавар среза са писарима, председник општине са одбором, подбор резервних

официра у Параћину, одбор Кола Српских Сестара у хањинама милосрдних сестара са тробојним тракама преко груди, Трговачко удружење, Јадранска Стража, Ловачко удружење, Женска Подружина са ученицама, чланице друштва Кнегиње Љубице, један вод артиљерске подофицирске школе у Ћуприји под командом поручника водника г. Драгослава Драгутиновића, ђаци гимназије и основне школе са наставницима и мноштво грађана обојег пола. За време парастоса у цркви одговарало је на јектенија параћинско певачко друштво.

По свршеном парастосу одржао је кроз плач врло дирљив говор у цркви намесник среза параћинског г. Вучета Стојановић, износећи да је само развијена љубав према отаџбини и велико пожртвовање наших хероја могло ослободити, нашу земљу од непријатељске најезде и створити ову велику државу.

- Пали у рату за ослобођење, завршио је г. Вучета, стекли су велику славу и тиме међу нама овековечили своја имена, која ће се у историји нашега народа помињати вековима, јер је њихова пала крв златна крв. С тог, драге сестре и браћо, нека је и палим херојима чије се кости ево налазе данас пред нама, вечи помен во вјеки вјекова, амин!

- Слава им“ захорило се целом црквом.

Затим су ђаци артиљеријске подофицирске школе по два и два узели ковчег са костима палих хероја и уз пратњу свих присутних спустили га на плочу костурнице прекривену миришљавим цвећем и венцима. Кола Српских Сестара, Удружење Резервних официра и ратника, општине града Параћина, Трговачко Удружења, Женске Подружине, Друштва Кнегиње Љубице, Соколског Друштва, Браће Теокаревића, Јоце Ђурића, брата Весе Ђурића као и једним дивним великим букетом свежега цвећа гђе Милке удове мајора Марка Павловића.

За време освећења костурнице споменик је откривен свечаним скидањем тробојног платна с њега а по завршетку парастоса палим борцима Марку

Павловићу и осталима одјекнуо је плотун почасне паљбе целог вода артиљеријске подофицирске школе. За овим су одржани веома дирљиви говори неколицине говорника. Председник општине параћинске г. Милун Поповић у име грађанства вароши Параћина, рекао је између осталог и ово:

– Драга браћо и сестре, прохујало је већ 9 година од ослобођења нашега Параћина. Сећање на оне црне дане под непријатељским јармом, сећање на наше јунаке који падоше за нас, на 12. октобар 1918. г. нас је драга браћо и сестре, ево сакупило данас овако пред спомеником наших ослободилаца.

Ова тужна свечаност нека би била водиља нашега подмлатка. Нека он из ње црпи поуку, како се ваља одужити потомству. Нека цени херојске подвиге својих предака јер народ који заборавља своју прошлост није достојан да живи.“

За овим је одржала леп, тих и течан говор гђа Милка Мирковић, председница одбора Кола Српских Сестара у Параћину. Она је између осталог рекла:

„Испуњени једним истим осећањем захвалности сакупили смо се данас да одамо достојну пошту сенима изгинулих хероја, јунацима који су издржали толико борбе, који су прошли кроз кршеве и гудуре арбанске и грудима и мишицама пробали Солунски фронт борећи се надчовечанском снагом да своју поробљену Отаџбину ослободе. И ето судба је хтела, да они падну у одбрану Параћина далеко од својих милих и драгих. Малена Србија за коју је њен велики и моћни непријатељ мислио да је једним налетом може срушити, имала је велике синове и храбро водила који својим јунаштвом задивише цео свет, победише непријатеље, повратише Отаџбини слободу проливајући море крви да из ње никне диван цветак – велија уједињена Отаџбина, Слава им!“

После г-ђе Мирковићке одржао је резервни коњички капетан прве класе г. Божа Петковић у име подбора Удружења резервних официра и ратника говор у коме је поред осталог рекао:

Крвљу и животима својим ови велики синови домовине наше са својим знаним и незнаним друговима, који оставише кости своје широм лепе земље наше, откупише слободу поробљене нам Отаџбине.

Ови велики синови драге нам Отаџбине падоше на путу слободе, недочекав да своје миле и драге притисну на јуначке груди.

Удружење резервних официра и ратника у Параћину: благодари својим сестрама, које су нас у току ра неговале и ране нам лечиле, што се данас у миру брину за гробове оних, који животе своје за Отаџбину и ослобођење Параћина положише.

Оставите у аманет млађим сестрама да по угледу на вас васпитавају доцнија поколења и не забораве своје гробове, већ кад о ????????????????? ту црквену нека обиђу ово свето место и спусте по који миришљави цвет на ове гробове витезова јер су деца њихова далеко да их често походити могу.

Велибор син г. Живадина Митровића учитеља из Параћина ђак првог разреда гимназије попео се после овога на костурницу и рекао:

“Браћо и сестре, дозволите да и ја из мојих пртињских груди изјавим палим херојима у одбрану Параћина благодарност у име целог нашег подмлатка и да им кажем да ћемо их посетити, да ћемо се, трудити да пођемо стопама њиховим и да их нећемо никада заборавити. Слава им!“

Са спуштањем ковчега са костима палих хероја у костурницу ова је тужна свечаност данас зувршена око 11 часова пре подне.

БОЖИНОВИЋ

Покојни чланови Удружења

Наши пријатељи и чланови удружења, који су се упокојили, у периоду између објављивања два броја „Параћинац“

Брђовић Милан априла 2005. год. дипл. инг. машинства, аеро космонаутичар.

Томислав Михајловић, маја 2007. год. познати новинар и светски фото репортер.

Стаматовић Александар,

Гајић С Милоје-Миша, новембра 2001. год. адвокат и правник у ГП Трудбенику

Марковић Димитрије, економиста

Милошевић Мирослав, шумарски инжењер.

Петровић Жунић Милушка

Спасић Радомир, познати дизајнер.

Штасни Мирослав-Паја дипл. инг. грађ. дугогодишњи пројектант у ЦИП-у

Стојковић Петар – Цига чувени колекционар и нумизматичар.

Димитријевић Милош, бивши директор фабрике штофа

ИЗ СТАРОГ АЛБУМА

**ГЕНЕРАЦИЈА МАТУРАНТА
ПАРАЋИНСКЕ ГИМНАЗИЈЕ**
из 1950. године
при прослави
40-годишњице Матуре,
1990. године

ПРОСЛАВА МАТУРЕ 1990. ГОДИНЕ

ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ • ВЕСТИ

Већ је заборављено како је до пре неколико месеци изгледала кафана „Три шарана“, са које су се обрушавали парчићи фасаде. Објекат је дотеран тако што је задржао стари лик а урађен је новим материјалима. „Три шарана“ сада лепо изгледају.

* * *

Недавно су подељене новчане награде првим бебама које су рођене у новој години. Награде су добиле пет првих беба: Мина Рашић, Сара Филиповић, Јана Антић, Лазар Бошковић и Александар Миладиновић.

* * *

И у Параћину су почеле да се уписују бесплатне акције. Уписивање се врши на четири шалтера.

* * *

У Параћину су са Св. Саву школе мирисале на тајман. Св. Сава је прослављен у више параћинских школа, уз свечаности које су биле лепе и корисне за све присутне.

* * *

За време Св. Саве у параћинским школама одржана је посета песника. Било је то дружење за незаборав, а били су Добрица Ерић, Слободан Павићевић, Миодраг Јакшић Слободан Станишић и други песници.

* * *

У Параћину је недавно гостовао и Мики Јевремовић, који је одржао диван концерт. Сала позоришта била је препуна, а певач је певао своје омиљене песме.

* * *

У Трешњевци су недавно одржани „Дани вина“. Манифестација је прошла у знаку винара и уметника и била је добро посећена.

Позив на сарадњу у „Параћинцу“

Поново позивамо све чланове нашег Удружења, као и пријатеље Удружења, да се активно укључе у сарадњу са својим гласилом – „Параћинцем“. Дакле, позивамо Вас да сваки користан напис, идеју, вест, коментар, информацију, одкуцате, или бар читко руком напишете и пошаљете на нашу адресу, тј. на адресу ТОП ТУРСА, Краља Александра 130 или једноставно предате уреднику листа. Обезбеђујемо Вам да ћемо сваку лепу, корисну и добру информацију или чланак сигурно објавити у листу, али без хонорара... Хвала.

СПОРТСКА ЗБИВАЊА У НАШЕМ ПАРАЋИНУ

Спортски клубови у Параћину привели су крају јесењи део својих такмичења. У групи екипних спортова, победе су бележиле кошаркашице, одбојкаши и стонотенисери СФС Борца, док су стонотенисери Буљана и рукометаши Параћина уписали по један пораз. Пливачи Црнице освојили су три медаље на митингу у Сомбору, а каратисти Самураји из Горње Мутнице донели такође нове медаље.

Ове јесени су нас коначно и кошаркашице обрадовле победом, савладавши у Пироту, у утакмици предпоследњег, 8. кола Српске лиге југ, истоимену екипу, резултатом 84:86. Успешни су били и стонотенисери СФС Борца, који су у мечу 8. кола Друге савезне лиге у Трстенику победили Прву петолетку са 4:2, док су стонотенисери Буљана, истим резултатом поражени од Радничког у Крагујевцу.

Јесењи део првенства одбојкаши СФС Борца, су сигурно привели крају. У мечу 10. кола Међурегионалне лиге, стаклари су у суботу у Трстенику победили Младост, резултатом 3:0, а у наредном колу дочекали Темнић из Варварина. Рукометаши су у Белој Паланци поражени од истоимене екипе са 33:31.

Јесењи првак Српске лиге „Морава“ је Рукометни клуб Врање са 18, док Параћин са 11 бодова дели пето место са Белом Паланком.

Ове јесени изузетно успешни били су омладинци Јединства који се налазе на првом месту табеле, док су кадети овог клуба трећи у првенству региона источне Србије. За разлику од њих сениори су пети на табели Поморавско-Тимочке зоне са реалним изгледима да се поново врате у Српску лигу. Да није било очитих судијских неправди у Јагодини и Прагову, где је чак поломљена нога голману Дедијер, Јединство би било друго на табели. Клуб је иначе у великим дуговима (око 140.000 еура) али је локална самоуправа донела одлуку да се ти дугови санирају у наредном периоду. Локална самоуправа је иначе и једини финансијер клуба који наредне године слави осамдесет пет година постојања. Председник управног одбора клуба Милан Милојевић је задовољан таквим односом према

клубу и најавио још боље резултате на пролеће и ангажовање неколико појачања из поморавских клубова а ради се на успостављању дугорочне сарадње са Фудбалским клубом Банат из Зрењанина чији је власник господин Вућуревић, иначе параћински зет, пружио прву помоћ у виду фудбалских лопти.

Спортисти који се баве такозваним индивидуалним спортовима, и овог пута су донели медаље. Посебну пажњу заслужују пливачи Црнице, који су на Трећем међународном пливачком митингу за млађе категорије „Феникс“, у Сомбору, освојили 3. У дисциплинама 50 метара краул и 50 метара леђно, Урош Николић је у категорији млађих пионира освојио сребрне медаље. У категорији пионира, Милош Божиновић је на 50 метара леђно освојио сребрну медаљу, док је на 50 метара краул био четврти. Поред пливача Црнице на митингу је учествовало још 650 такмичара.

Зоран МАРКОВИЋ, радио Параћин

TOP TOURS
www.toptoursad.com

**Ako želite da putujete,
bilo kad i bilo gde,
javite se
Mati i Biljani**

011/3227-911 2450-452 2452-590 3224-754 021/427-200
Makedonska 32 i Bul. Kralja Aleksandra 130, Beograd

КАЛЕНДАР САСТАНКА УДРУЖЕЊА

Уторак, 26. фебруар 2006

Уторак, 25. март 2007

Уторак, 22. април 2007

Уторак 27. мај 2007

Састаници се одржавају, већ по традицији у ресторани Парк, код Калемегдана, са почетком у 18 часова, у затвореној просторији

НЕ ЗАБОРАВИТЕ, ДОЋИТЕ